



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XI — Nr. 506

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 19 octombrie 1999

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 109 din 6 iulie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/1998 privind privatizarea societăților comerciale din turism.....	1-3	Decizia nr. 111 din 8 iulie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 3 și ale art. 86 ¹ alin. 3 din Codul penal.....	5-6
Decizia nr. 110 din 6 iulie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 53/1992 privind protecția specială a persoanelor handicapate	3-4	Decizia nr. 112 din 13 iulie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată.....	6-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 109

din 6 iulie 1999

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/1998 privind privatizarea societăților comerciale din turism

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Dosarul nr. 283/1999 al Tribunalului București — Secția comercială.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 29 iunie 1999, în prezența Societății de Investiții Financiare „Transilvania” — S.A. din Brașov și a reprezentantului Ministerului Public și în lipsa Societății Comerciale „Biroul Turism și Tranzacții” — S.A. din București, legal citată, fiind consemnate în încheierea din aceea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 6 iulie 1999.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din data de 11 martie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 283/1999, Tribunalul București — Secția

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/1998 privind privatizarea societăților comerciale din turism, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare „Transilvania” — S.A. din Brașov în

comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/1998, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare „Transilvania” — S.A. din Brașov. În motivarea excepției s-a susținut că dispozițiile art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/1998 sunt neconstituționale, deoarece contravin prevederilor art. 49 și 41 alin. (2) din Constituție, prin aceea că ele creează o discriminare nejustificată între societățile comerciale din turism și societățile comerciale din celelalte sectoare de activitate. În primul caz acțiunile revin în întregime Fondului Proprietății de Stat, pe când în cel de-al doilea caz, doar proporțional cu cota detinută și se ignoră faptul că pot fi situații în care acționar majoritar într-o societate comercială de turism poate fi o altă persoană juridică de drept privat decât Fondul Proprietății de Stat. Aceasta reprezintă o răpire a drepturilor acționarilor din societatea comercială din turism și o favorizare nejustificată a acționarului Fondul Proprietății de Stat. Se mai susține, fără a se face referire la vreun text constituțional, că prevederile criticate încalcă principiul libertății de voință contractuală, întrucât se creează posibilitatea intervenției pe cale administrativă în mecanismul de luare a hotărârilor în adunările generale, contravenind prin aceasta dreptului celorlalți acționari.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată consideră că dispozițiile art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/1998, pe lângă faptul că derogă de la norma-cadru, încalcă și principiul libertății de voință contractuală, aplicat în materia societăților comerciale. Prin intervenția pe cale administrativă în mecanismul de luare a hotărârilor în adunările generale ale acționarilor sunt create discriminări între diverșii titulari ai dreptului de proprietate privată, respectiv între persoanele juridice de drept privat și persoanele fizice, pe de o parte, și Fondul Proprietății de Stat, ca administrator al proprietății private a statului, pe de altă parte. Prin decizia luată cu privire la majorarea capitalului social, prevăzută de art. 35 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, aprobată prin Legea nr. 44/1998, adunarea generală a acționarilor societății comerciale nu a făcut decât să respecte regulile imperative ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 32/1998.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, au fost solicitate punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/1998 este neîntemeiată. Se arată că, potrivit susținerii autoarei excepției, textul criticat — care prevede că, în situația în care o societate comercială din turism deține titlu de proprietate asupra terenurilor, capitalul social se va majora, iar pachetul de acțiuni aferent majorării revine integral Fondului Proprietății de Stat — ar constitui o încălcare a dispozițiilor art. 49 și, respectiv, ale art. 41 alin. (2) din Constituție. Se apreciază că art. 49 din Constituție nu are legătură cu rezolvarea cauzei, deoarece nu ne aflăm în prezența unei restrângeri prin lege a unor drepturi și libertăți ale cetățenilor, ci a stabilirii unor măsuri, reclamate de o situație excepțională, în sensul dispozițiilor art. 114 alin. (4) din Constituție. Invocarea prevederilor art. 41 alin. (2) din Constituție are relevanță cu privire la titularul dreptului de proprietate, în speță statul, și nicidecum cu privire la acționarii privați ai societăților comerciale, ca deținători de acțiuni, cu atât mai mult cu cât nu este vorba de vreun aport la capitalul social, așa încât, prin dispozițiile art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/1998, se apără dreptul de proprietate privată al statului, deci nu se încalcă nici dispozițiile art. 41 alin. (2) din

Constituție. De altfel titularii dreptului de proprietate asupra acțiunilor societății comerciale au drepturile și obligațiile prevăzute expres prin dispozițiile Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, acestor titulari nefiindu-le conferite drepturi cu privire la proprietatea asupra bunurilor aflate în patrimoniul societăților comerciale. Se mai arată că în cauză nu poate fi vorba nici despre violarea egalității dintre titularii dreptului de proprietate, în sensul ocrotirii preferențiale a unora dintre ei, întrucât aceste dispoziții au stabilit reguli și soluții diferite în raport cu persoane aflate în situații juridice deosebite.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă să soluționeze excepția ridicată.

Excepția de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/1998, potrivit cărora: „*Premergător acestei etape se va majora capitalul social al societății comerciale cu valoarea terenurilor pentru care aceasta deține titlu de proprietate, iar pachetul de acțiuni aferent majorării revine integral Fondului Proprietății de Stat; înregistrarea la oficiul registrului comerțului a majorării capitalului social se va face pe baza unei cereri de înscriere de mențiuni, depusă de către direcția teritorială a Fondului Proprietății de Stat sau de către direcția de specialitate a Fondului Proprietății de Stat București.*”

În ceea ce privește susținerea autoarei excepției, potrivit căreia textul criticat încalcă libertatea contractuală, prin aceea că se creează posibilitatea intervenției pe cale administrativă în mecanismul de luare a hotărârilor adunării generale a acționarilor, Curtea Constituțională constată că aceasta nu este o problemă de constituționalitate, ci una de legalitate. Instanța de judecată are competența să examineze în ce măsură s-au respectat dispozițiile legii atunci când s-a majorat capitalul social cu valoarea terenurilor constituite aport la capitalul social și eliberarea acțiunilor corespunzătoare acționarului proprietar al acestor terenuri. În consecință, sub acest aspect excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează a fi respinsă. Titularul dreptului de proprietate asupra terenurilor pentru care se eliberează pachetul de acțiuni aferent majorării capitalului social este statul și nu societatea de investiții financiare sau acționarii privați, terenurile în cauză fiind un aport în natură, în condițiile prevederilor art. 8 lit. e) din Legea nr. 31/1990, republicată, pentru care numai statul, în calitate de acționar, are dreptul la un număr de acțiuni în condițiile prevederilor art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/1998 și ale art. 210 alin. (4) din Legea nr. 31/1990.

Art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/1998 exprimă opțiunea legiuitorului cu privire la privatizarea societăților din turism, în sensul că pachetul de acțiuni aferent majorării capitalului social revine integral Fondului Proprietății de Stat. Această opțiune a legiuitorului nu contravine dispozițiilor art. 41 din Constituție, deoarece bunul constituit ca aport în natură, respectiv terenurile, fiind ale statului în calitate de acționar, numai acesta își poate manifesta acordul, în calitate de proprietar al terenurilor, de a vinde sau de a ceda în alt mod o parte din aceste acțiuni celorlalți acționari.

Potrivit dispozițiilor art. 65 alin. (1) din Legea nr. 31/1990, republicată, numai în lipsă de stipulație contrară bunurile constituite aport în societatea comercială devin proprietatea acesteia. Terenurile la care se referă textul criticat, fiind un aport al statului, în condițiile speciale ale art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/1998, nici autorul excepției și nici alți acționari nu pot pretinde vreun drept asupra acțiunilor acordate în schimbul terenurilor, astfel încât susținerile privind încălcarea prevederilor art. 41 alin. (2) din Constituție care ocrotesc dreptul de proprietate privată și ale art. 49 din Constituție referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți sunt neîntemeiate.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/1998 stabilește la art. 4 alin. (2) o procedură prealabilă privatizării, astfel încât nu se poate vorbi nici de o discriminare între societățile comerciale din turism și societățile comerciale din celelalte sectoare de activitate, ci de situații diferite pentru care se aplică reguli deosebite în considerarea drepturilor legale ale acestora asupra unor bunuri imobile

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/1998 privind privatizarea societăților comerciale din turism, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare „Transilvania” — S.A. din Brașov în Dosarul nr. 283/1999 al Tribunalului București — Secția comercială.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 1999.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 110

din 6 iulie 1999

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 53/1992 privind protecția specială a persoanelor handicapate

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 53/1992 privind protecția specială a persoanelor handicapate, excepție ridicată de Tudora Cușa în Dosarul nr. 511/1998 al Curții Supreme de Justiție — Secția contencios administrativ.

Dezbaterea a avut loc în ședința publică din data de 29 iunie 1999 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având în vedere cererea formulată de

constituite ca aport în societatea comercială în schimbul acțiunilor ce le primesc.

Trebuie arătat că art. 35 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, evocat de către instanța de judecată în opinia exprimată cu privire la prezenta excepție de neconstituționalitate, a fost abrogat expres prin Legea nr. 99 din 26 mai 1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 27 mai 1999. Această lege cuprinde la art. 32² dispoziții similare cu cele prevăzute la art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/1998, iar art. 32³ conferă celorlalți acționari un drept de opțiune la cumpărarea de acțiuni, ceea ce nu are relevanță în rezolvarea cauzei.

Față de cele arătate Curtea Constituțională constată că soluționarea litigiului dintre părți nu depinde de textul de lege criticat, astfel că excepția ridicată urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, în temeiul art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată.

reprezentantul autoarei excepției, Gheorghe Cușa, Curtea a amânat pronunțarea la data de 6 iulie 1999.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 aprilie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 511/1998, Curtea Supremă de Justiție — Secția contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 53/1992 privind protecția specială a persoanelor handicapate. Excepția a fost ridicată de Tudora Cușa cu ocazia judecării recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 1.253 din 9 decembrie 1997, prin care Curtea de Apel București — Secția contencios administrativ a soluționat contestația formulată împotriva Deciziei nr. 121 din 6 mai 1997, emisă de Oficiul de expertiză medicală a capacității de muncă — sectorul 4, municipiul București.

Din examinarea motivării excepției de neconstituționalitate rezultă că aceasta privește doar dispozițiile alin. (1) al art. 1 din Legea nr. 53/1992. Acestea sunt considerate de autoarea excepției ca fiind în discordanță cu prevederile art. 25 alin. (1) din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ceea ce constituie o încălcare a prevederilor art. 20 din Constituție, întrucât se permite acordarea statutului de persoană handicapată numai celor care au dobândit handicapul în „perioada profesională”, excluzând persoanele care nu mai sunt de vârstă activă.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că art. 1 din Legea nr. 53/1992 este constituțional.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, au fost solicitate punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 20 din 9 februarie 1999, arată că art. 1 alin. (1) din Legea nr. 53/1992 nu încalcă prevederile art. 25 alin. (1) din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ci, dimpotrivă, vine să ocrotească acele persoane care, datorită unor deficiențe senzoriale, fizice sau mintale, nu se pot integra în viața socială și profesională, necesitând măsuri de protecție și, în consecință, dispozițiile sale nu contravin prevederilor art. 20 din Constituție, potrivit cărora „*au prioritate pactele și tratatele internaționale la care România este parte*”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autoarei excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 53/1992, așa cum a fost ridicată de parte.

Acest text de lege prevede următoarele: „*Persoanele handicapate, în înțelesul prezentei legi, sunt acele persoane care, datorită unor deficiențe senzoriale, fizice sau mintale, nu se pot integra total sau parțial, temporar sau permanent, prin propriile lor posibilități, în viața socială și profesională, necesitând măsuri de protecție socială.*”

Examinând cauza, Curtea constată că a mai fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 53/1992, dar cu raportare la prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

Astfel, prin Decizia Curții Constituționale nr. 20 din 9 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 53/1992 privind protecția specială a persoanelor handicapate, excepție ridicată de Tudora Cușa în Dosarul nr. 511/1998 al Curții Supreme de Justiție — Secția contencios administrativ.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 1999.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Ioan Muraru

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

Partea I, nr. 178 din 26 aprilie 1999, s-a stabilit că art. 1 alin. (1) din Legea nr. 53/1992 „nu face nici o discriminare între cetățeni, nefiind încălcate prevederile art. 16 din Constituție”, iar „cerința îndeplinirii cumulative a două condiții referitoare la neputința de a se integra total sau parțial, temporar sau permanent, atât în viața socială, cât și în cea profesională este deopotrivă valabilă pentru toți cetățenii care pretind că sunt handicapați. Vârsta cetățenilor respectivi nu constituie însă un criteriu nici în această privință”. Persoanele care „chiar și după împlinirea vârstei de pensionare, dacă nu mai au capacitatea de a se integra prin propriile lor posibilități în viața profesională, sunt considerate handicapate, putând solicita atestarea acestei calități.”

În prezenta cauză autoarea excepției de neconstituționalitate susține însă că sunt încălcate prevederile art. 25 alin. (1) din Declarația Universală a Drepturilor Omului și, implicit, dispozițiile art. 20 din Constituție.

Curtea Constituțională a fost legal sesizată, prin Încheierea Curții Supreme de Justiție — Secția contencios administrativ din 1 aprilie 1999, cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 53/1992. Ulterior însă, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 310 din 30 iunie 1999, Legea nr. 53/1992 a fost abrogată.

Art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999, ca și art. 1 alin. (1) din Legea nr. 53/1992, definește noțiunea de persoane cu handicap, dar cu un conținut diferit, și anume: „*Persoanele cu handicap, în înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, sunt acele persoane care au un dezavantaj datorat unor deficiențe fizice, senzoriale, psihice sau mentale, care le împiedică sau le limitează accesul normal și în condiții de egalitate la viața socială, potrivit vârstei, sexului, factorilor sociali, materiali și culturali, necesitând măsuri de protecție specială în vederea integrării lor sociale.*”

După cum rezultă din textul de lege citat noua definiție a persoanelor cu handicap nu mai conține condiția cumulativă a imposibilității integrării „în viața socială și profesională”. Autorul excepției a criticat tocmai această dispoziție a art. 1 alin. (1) din Legea nr. 53/1992, considerând că ea defavorizează persoanele care nu mai sunt de vârstă activă.

Deoarece instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională la data de 1 aprilie 1999, adică anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/1999, cauza de față a rămas fără obiect.

Față de cele arătate și în temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit cărora Curtea este competentă să se pronunțe numai asupra legilor sau ordonanțelor în vigoare, excepția a devenit inadmisibilă, urmând să fie respinsă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 111

din 8 iulie 1999

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 3 și ale art. 86¹ alin. 3 din Codul penal

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 3 și ale art. 86¹ alin. 3 din Codul penal, ridicată de Ștefan Octavian Pup în Dosarul nr. 1.338/1998 al Judecătoriei Aleșd.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale, care, prin Decizia nr. 25 din 23 februarie 1999, a respins o excepție de neconstituționalitate având același obiect. Precizează că motivele care au determinat această soluție subsistă și în cauza de față.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 1999, pronunțată de Judecătoria Aleșd, județul Bihor, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 3 și ale art. 86¹ alin. 3 din Codul penal, excepție ridicată de inculpatul Ștefan Octavian Pup în Dosarul nr. 1.338/1998 aflat pe rolul acelei instanțe.

În susținerea excepției autorul acesteia arată că dispozițiile art. 81 alin. 3 și ale art. 86¹ alin. 3 din Codul penal, care prevăd că măsura suspendării condiționate a executării pedepsei și, respectiv, măsura suspendării executării pedepsei sub supraveghere nu pot fi dispuse în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 12 ani, sunt neconstituționale, fiind contrare prevederilor art. 16 din Constituție referitoare la egalitatea în drepturi. În opinia autorului excepției dispozițiile legale menționate creează o vădită inegalitate între cetățeni în ceea ce privește politica penală. Astfel, se susține că este de neconceput ca pentru o infracțiune de furt simplu, prevăzută la art. 208 din Codul penal, constând în sustragerea de bunuri în valoare de 30—40 milioane lei, să se poată dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei sau suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, pentru că pedeapsa prevăzută de lege este închisoarea de maximum 12 ani și, dimpotrivă, ca aceste măsuri să nu poată fi dispuse în cazul unui furt calificat, prevăzut la art. 209 din Codul penal și constând în sustragerea, în timpul nopții, a unui bun de valoare derizorie, numai pentru că pedeapsa prevăzută de lege este mai mare de 12 ani. Dispozițiile criticate conduc, după părerea autorului excepției, la creșterea artificială a numărului condamnaților care sunt obligați să execute pedeapsa închisorii în penitenciar.

Exprimându-și opinia asupra excepției ridicate, instanța o consideră neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 81 alin. 3 și ale art. 86¹ alin. 3 din Codul penal nu încalcă nici un drept fundamental prevăzut de Constituție. Instanța consideră că legiuitorul a procedat corect atunci când a interzis măsurile de suspendare a executării pedepsei în cazul furtului calificat — faptă pentru care autorul excepției a fost trimis în judecată —, subliniind că deosebirea dintre furtul simplu și furtul calificat nu se întemeiază pe quantumul prejudiciului cauzat, ci pe alte împrejurări care conferă infracțiunii un grad mai mare de pericol social.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, au fost solicitate punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că excepția de neconstituționalitate a art. 81 alin. 3 și a art. 86¹ alin. 3 din Codul penal, în raport cu art. 16 din Constituție, este neîntemeiată. Prin criteriile stabilite de dispozițiile legale menționate, pentru a determina sfera de aplicare a celor două forme de suspendare a executării pedepsei, nu se poate susține că se aduce atingere dispoziției constituționale a art. 16 privitoare la egalitatea în drepturi, întrucât aceste criterii legate de gravitatea faptelor se aplică tuturor persoanelor care au săvârșit astfel de fapte. În punctul de vedere al Guvernului se mai arată că prin Decizia nr. 25 din 23 februarie 1999 Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a art. 81 alin. 3 din Codul penal, statuând că acest text nu contravine dispozițiilor constituționale invocate, deoarece limitarea legală a aplicării suspendării condiționate a executării pedepsei nu încalcă nici unul dintre criteriile egalității în drepturi. Totodată, în opinia Guvernului se arată că față de pedepsele majorate prin Legea nr. 140/1996 ar fi necesară o reconsiderare a criteriilor de aplicare a măsurilor în suspendare a executării pedepsei, în sensul lărgirii câmpului lor de incidență.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă să soluționeze excepția ridicată.

Prin Legea nr. 140/1996 pentru modificarea și completarea Codului penal s-au înăsprit pedepsele pentru unele infracțiuni grave, în special infracțiuni contra persoanei și contra patrimoniului. Această agravare a pedepselor s-a înfăptuit, pe de o parte prin creșterea limitelor maxime ale pedepselor, iar pe de altă parte, prin interzicerea aplicării, pentru infracțiuni grave, a unor măsuri de individualizare a executării pedepselor în favoarea condamnărilor, cum sunt: suspendarea condiționată a executării pedepsei, suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și executarea

pedepsei la locul de muncă. Cu privire la aceste măsuri au fost introduse dispoziții speciale de interdicere la art. 81 alin. 3 din Codul penal, pentru suspendarea condiționată a executării pedepsei, la art. 86¹ alin. 3 din Codul penal, pentru suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, și la art. 86⁷ alin. 3 din Codul penal, pentru executarea pedepsei la locul de muncă. Astfel, la art. 81 alin. 3 din Codul penal se prevede că „*Suspendarea condiționată a executării pedepsei nu poate fi dispusă în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 12 ani, precum și în cazul infracțiunilor de vătămare corporală gravă, viol și tortură*“. Aceeași interdicție este prevăzută la art. 86¹ alin. 3 din Codul penal.

Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 3 din Codul penal, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 25 din 23 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 1 aprilie 1999, precum și prin Decizia nr. 79 din 20 mai 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 6 iulie 1999. Prin deciziile menționate Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a art. 81 alin. 3 din Codul penal, reținând că aceste dispoziții nu contravin prevederilor art. 4 și 16 din Constituție, astfel cum susținea autorul excepției. Curtea a statuat că dispozițiile legale criticate nu contravin nici unei dispoziții și nici unui principiu

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii:

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 81 alin. 3 și ale art. 86¹ alin. 3 din Codul penal, ridicată de Ștefan Octavian Pup în Dosarul nr. 1.338/1998 al Judecătoriei Aleșd.
Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iulie 1999.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 112

din 13 iulie 1999

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată

Ioan Muraru	— președinte
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iulia Nedelcu	— procuror
Claudia Miu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată, excepție ridicată de Nicolae Ionescu în Dosarul nr. 1.779/1999 al Judecătoriei Buzău.

La apelul nominal răspund avocatul Paula Arbore pentru autorul excepției și Societatea Comercială „Foraj-Sonde” — S.A. Berca, reprezentată prin Anca Orsa, consilier juridic.

Cauza fiind în stare de judecată, avocatul autorului excepției solicită admiterea excepției, susținând că prevederile art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, potrivit cărora sunt scutiți de plata impozitului pe salarii urmașii eroilor-martiri ai Revoluției, precum și deținătorii titlului de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989*, conferit prin brevet, contravin dispozițiilor art. 94 lit. a) din Constituție, potrivit cărora Președintele României conferă distincții și titluri de onoare. Textul de lege criticat prevede existența unor drepturi ce se acordă

conform procedurii prescrise de Hotărârea Guvernului nr. 566/1996, între care și scutirea de impozit pe salariu, însă leagă exercitarea dreptului de conferirea prin brevet a titlului. Consideră că aceste ultime dispoziții nu sunt în concordanță cu textul constituțional menționat, deoarece calitatea de revoluționar se stabilește de către Comisia pentru cinstirea și sprijinirea eroilor Revoluției din decembrie 1989 printr-un certificat în care sunt înscrise toate drepturile beneficiarului. Calitatea de revoluționar este atestată de comisie și, prin urmare, Președintele României nu face decât să o recunoască. Or, calitatea unei părți este un concept juridic care presupune facultatea de a beneficia de drepturi și obligații, iar titlul — cum este în speță brevetul — este un înscris care atestă îndeplinirea unor calități. Așadar, dreptul la scutire de impozit pe salariu decurge din calitatea atestată prin certificatul eliberat de comisia deja amintită.

Reprezentantul Societății Comerciale „Foraj-Sonde” — S.A. Berca a solicitat respingerea excepției ca neîntemeiată.

Procurorul pune concluzii de respingere a excepției, arătând, în esență, că dispoziția referitoare la conferirea titlurilor prin brevet nu este prevăzută la art. 94 din Constituție, care cuprinde numai dispoziții fundamentale cu privire la atribuțiile Președintelui României de a conferi decorații și titluri de onoare. Legea nr. 42/1990, republicată, care este, în cazul în speță, legea-cadru, prevede că Președintele României conferă titlurile de onoare pentru participării la Revoluția din decembrie 1989. Aceasta este autoritatea publică desemnată de Constituție să confere titluri de onoare de natură să creeze pentru beneficiar drepturi, iar nu amintita comisie, a cărei menire este aceea de a propune doar acordarea titlurilor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 aprilie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 1.779/1999, Judecătoria Buzău, județul Buzău, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată, excepție ridicată de Nicolae Ionescu. Autorul excepției consideră că art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, încalcă prevederile art. 94 lit. a) din Constituția României, în sensul că textul art. 7 alin. 1 lit. e), deși prevede scutirea de plata impozitului pe salariu pentru deținătorii titlului de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989*, leagă această scutire de conferirea titlului prin brevet. Potrivit dispozițiilor art. 94 lit. a) din Constituție, Președintele României conferă decorații și titluri de onoare. „Constatarea calității de luptător pentru victoria Revoluției române din decembrie 1989 este în atribuțiile comisiei special constituite prin Hotărârea Guvernului nr. 566 din 16 iulie 1996 și nu în atribuțiile Președintelui României. În aceste condiții, dispozițiile art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, încalcă prevederile constituționale.”

Exprimându-și opinia, instanța consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată, întrucât, potrivit dispozițiilor Legii nr. 42/1990 pentru cinstirea eroilor-martiri și acordarea unor drepturi urmașilor acestora, răniților, precum și luptătorilor pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, republicată, titlul de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989* se conferă în semn de prețuire a spiritului de sacrificiu manifestat în lupta pentru victoria revoluției române, la propunerea Comisiei pentru cinstirea și sprijinirea eroilor Revoluției din decembrie 1989, acesta fiind un titlu de onoare în înțelesul dat de art. 94 lit. a) din Constituție, conferirea fiind atestată prin brevet.

În vederea soluționării excepției de neconstituționalitate, în temeiul art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională a comunicat încheierea prin care a fost sesizată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a transmite punctele lor de vedere.

În punctul de vedere al Guvernului se consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, este neîntemeiată. Potrivit art. 2 din Legea nr. 42/1990 pentru cinstirea eroilor-martiri și acordarea unor drepturi urmașilor acestora, răniților, precum și luptătorilor pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, republicată, titlul de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989* s-a instituit în semn de prețuire și recunoștință pentru cei care au fost răniți în luptele pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, constituind titlu de onoare în sensul art. 94 lit. a) din Constituție. Conferirea acestui titlu se face în condițiile prevăzute la art. 5 din Legea nr. 42/1990, republicată, sub sancțiunea nulității și se atestă prin brevet. Faptul că la art. 7 lit. e) din Legea nr. 32/1991 se precizează că titlul de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989* trebuie să fie atestat prin brevet nu constituie o încălcare a dispozițiilor constituționale, întrucât aceste titluri de onoare se acordă numai în condițiile legii, iar atestarea prin brevet constituie o condiție de validitate a lor, potrivit art. 5 alin. 2 din Legea nr. 42/1990, republicată. Hotărârea Guvernului nr. 566/1996 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Comisiei pentru cinstirea și sprijinirea eroilor Revoluției din decembrie 1989, la care se face referire în motivarea excepției de neconstituționalitate, este adoptată pentru organizarea executării legii, iar nu pentru a stabili o procedură diferită de conferire a titlului de onoare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere comunicat de Guvern, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 12 august 1996, având următorul cuprins: „Sunt scutite de plata impozitului prevăzut de prezenta lege următoarele categorii de persoane: [...] e) urmașii eroilor-martiri ai Revoluției, precum și deținătorii titlului de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989*, conferit prin brevet, pentru veniturile realizate, în cadrul funcției de bază”.

Autorul excepției consideră că dispoziția legală criticată este neconstituțională, deoarece condiționează scutirea de plata impozitului pe salarii de conferirea titlurilor prin brevet. Or, drepturile celor distinși cu titlurile menționate se acordă de către o comisie, printr-un certificat de atestare a calității, în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 566/1996. Fiind astfel atestată calitatea, dispozițiile art. 7 alin. 1 lit. e) constată existența unor drepturi și de aceea teza referitoare la conferirea titlului prin brevet este neconstituțională, întrucât nu este „în concordanță cu dispozițiile art. 94 lit. a) din Constituție”. Aceste dispoziții constituționale au următorul cuprins: „Președintele României îndeplinește și următoarele atribuții:

a) conferă decorații și titluri de onoare”.

Curtea Constituțională constată că examinarea constituționalității prevederilor legale atacate trebuie făcută prin raportare la dispoziții din legea fundamentală, iar nu prin raportare la un act normativ cu forță juridică inferioară legii, cum este o hotărâre a Guvernului.

Titlurile de onoare la care se referă dispozițiile art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, sunt: titlul de *Erou-Martir al Revoluției Române din Decembrie 1989*, de care beneficiază urmașii eroilor-martiri, și titlul de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989*. Aceste titluri au fost instituite prin dispozițiile art. 1 și 2 din Legea nr. 42/1990, republicată.

Potrivit art. 1 din această lege, titlul de *Erou-Martir al Revoluției Române din Decembrie 1989* s-a instituit pentru cinstirea și eternizarea memoriei celor care și-au jertfit viața pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, iar, potrivit art. 2 din aceeași lege, titlul de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989* s-a instituit în semn de prețuire și recunoștință pentru cei care au fost răniți în luptele pentru victoria Revoluției din decembrie 1989.

Deși în lege nu este utilizată noțiunea de titlu de onoare, se poate constata că în intenția legiuitorului a stat tocmai dezideratul de a onora prin distincții, post-mortem sau în viață, pe cei care s-au jertfit sau au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989.

Așadar, Curtea Constituțională constată că titlurile instituite sunt titluri de onoare, în înțelesul art. 94 lit. a) din Constituție. Conferirea acestor titluri se face, sub sancțiunea nulității, în condițiile art. 5 din Legea nr. 42/1990, republicată, la propunerea Comisiei pentru cinstirea și sprijinirea eroilor Revoluției din decembrie 1989, a cărei componență este prevăzută de lege, și conform criteriilor stabilite în anexele 1 și 2 la lege.

Prin Legea nr. 30 din 6 mai 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 13 mai 1996, Parlamentul României a modificat și a completat unele prevederi ale Legii nr. 42/1990 și a stabilit faptul că distincțiile — inclusiv titlul de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989* — se conferă de către Președintele României, la propunerea unei comisii, în componența fixată prin art. 4 din lege. Necesitatea atestării

prin brevet a titlului este prevăzută și la pct. 9 din Legea nr. 30/1996, care modifică art. 5 din Legea nr. 42/1990 și care prevede la ultimul alineat: „*Conferirea distincțiilor prevăzute de lege se atestă prin brevet.*”

În baza și în vederea aplicării Legii nr. 42/1990, republicată și completată prin Legea nr. 30/1996, Guvernul a emis Hotărârea nr. 566/1996 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Comisiei pentru cinstirea și sprijinirea eroilor Revoluției din decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 167 din 29 iulie 1996. Printre drepturile de care beneficiază, conform Legii nr. 42/1990, republicată, deținătorii titlului de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989* se află și scutirea de plata impozitului pe salariu. Acest drept urmează să fie exercitat de titularul său în condițiile fixate de lege. Faptul că într-o hotărâre a Guvernului nu se specifică necesitatea atestării titlului prin brevet nu poate însemna că această condiție legală a fost înlăturată. O hotărâre a Guvernului nu poate adăuga la lege și nu poate fi contrară legii. Legea nr. 32/1991, republicată, prin dispoziția ce face obiectul excepției, nu face altceva decât să preia condiția existenței brevetului, fixată prin Legea nr. 42/1990.

Rezultă că prin Legea nr. 42/1990, republicată, s-a instituit titlul de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989*, titlu care se conferă prin brevet. Legea prevede acordarea scutirii de plata impozitului pe salariu, drept menționat și în Hotărârea Guvernului nr. 566/1996.

Raportând prevederile art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, la dispozițiile art. 94 lit. a) din Constituție, Curtea constată că textul legal criticat este în concordanță cu legea fundamentală. Conferirea unei decorații sau a unui titlu de onoare de către Președintele României, în baza art. 94 lit. a) din Constituție, se atestă prin brevet. Brevetele sunt validate sub semnătura autografa a Președintelui României, precum și prin sigiliu. Ipoteza cuprinsă în dispoziția legală criticată, referitoare la condiționarea scutirii de plata impozitului, concretizează prerogativa constituțională a Președintelui României.

Pentru aceste considerente urmează ca excepția de neconstituționalitate să fie respinsă ca neîntemeiată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii:

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată, ridicată de Nicolae Ionescu în Dosarul nr. 1.779/1999 al Judecătoriei Buzău.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 iulie 1999.

PREȘEDINTE,

prof.univ.dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent șef,
Claudia Miu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont. nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
nr. 64690427282 Banca Comercială Română — S.A., sectorul 5.
Adresa pentru publicitate: Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
str. Ecluziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

CVISION